

XXVI TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Hs18 ,25-28)

Lugemine prohvet Hesekieli raamatust:

Teie ütlete: “Issanda tee ei ole õige!” Kuulake ometi, Iisraeli sugu! Minu tee ei olevat õige? Kas pole see pigem nõnda: teie eneste teed ei ole õiged?

Kui õige pöördub ära oma vagadusest ja teeb ülekohtu ning sureb selle tõttu, siis sureb ta oma ülekohtu pärast, mis ta on teinud. Aga kui ülekohtutegija pöördub oma paganlusest ning teeb nii, nagu on õige ja kohus, siis jääb ta elama ega sure.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps25 ,4-5.6-7.8-9 R:6a)

R: Mõtlen minu peale, sest Sina, mu Issand, oled armuline.

Issand, anna oma teed mulle teada ja õpeta mulle oma rajad.

Sea mind oma tõetele ja õpeta mind,

sest Sina oled Jumal, mu Lunastaja,

Sind ma ootan kogu aja.

R:

Mõtlen, Issand, oma halastusele ja heldusele,

sest need on igavesest ajast.

Ära tuletage meelde mu noore ea patte,

ja mu üleastumisi ära meenuta.

R:

Issand on hea ja õiglane,

seepärast õpetab ta patustele õiget teed.

Ta juhib leplikud õigluse juurde

ja õpetab alandlikele oma teed.

R:

(Teine lugemine Fi2 ,6-11)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast filiplastele:

Vennad, kui ühendus Kristuses annab meile julgust ja tema armastus toob lohutust, Vaimu osadust, südamlikkust ja kaastunnet teiste vastu, siis tehke mu rõõm täiuslikuks selles, et te olete üksmeelsed. Armastus ühendagu teid olema sarnased oma eesmärkide ja ühtekuuluvuse tundmise poolest. Ärge tehke midagi isekusest ega tülitsedes, vaid pidage oma alandlikkuses üksteist ülemaks kui iseennast. Igaüks otsigu seda, mis on kasuks teisele ja mitte iseendale, et teiegi elaksite sarnastena Jeesusele Kristusele.

Jeesus Kristus oli oma olemuselt Jumal, kuid ei hoidnud sellest kinni, et Jumalaga võrdne olla, vaid loobus sellest ja võttis sulase näo ning sai inimese sarnaseks. Ta nägi välja nagu inimene ja alandas iseennast; sai kuulekaks kuni surmani, pealegi ristisurmani. Sellepärast on Jumal tõstnud ta kõrgeks üle kõige ja andnud talle nime üle kõikide nimede, et Jeesuse nime ees painduksid kõik põlvned – nii taevaste, maapealsete kui allilmsete omad – ja iga keel tunnistaks Jumala Isa auks, et Jeesus Kristus on Issand.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 20,27)

Halleluuja. Minu lambad kuulevad mu häält, ütleb Issand, mina tunnen neid, ja nemad käivad minu järel. Halleluuja.

(Evangeelium Mt21 ,28-32)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Jeesus rääkis ülempreestritele ja rahvavanematele tähendamissõna:

“Kuidas te sellest aru saate? Ühel mehel oli kaks poega, ja ta läks ühe juurde nendest ning ütles:

“Mu poeg, mine ja tööta täna minu viinamäel!” Aga poeg kostis vastuseks: “Ma ei taha!”, kuid

hiljem mõtles ümber ja läks siiski. Samas astus isa teise poja juurde ning ütles nõndasamuti. Poeg

aga vastas: “Küll ma lähen, isa,” kuid ei läinud. Kumb neist tegi isa tahtmist?” Ja nemad vastasid:

“Esimene.”

Jeesus ütles neile: “Tõesti ma ütlen teile: tõlnerid ja hoorad saavad enne teid Jumala riiki! Sest kui Johannes tuli teie juurde, õiget teed näitama, siis te ei uskunud teda, kuid tõlnerid ja hoorad uskusid. Teie nägite seda, kuid ka tagant järele te ei parandanud meelt ega jäänud uskuma.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad: “Teie ütlete: “Issanda tee ei ole õige!” Kuulake ometi, Iisraeli sugu! Minu tee ei olevat õige? Kas pole see pigem nõnda: Teie eneste teed ei ole õiged?” Nii on kirjas prohvet Hesekieli raamatus.

Nojah, kui keegi arvab, et Jumala tee ei ole õige, siis peab tema käsi sel hetkel ikka üpris halvasti käima – nii halvasti, et oma käitumise muutmine ei pruugi olukorda enam parandada. Aga kuni meie omadega veel nii kaugel pole, siis on meile veel lootust.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kord tuli üks vanem proua pärast missat käärkambrisse ja pöördus noore vikaarpreestri poole palvega, et too ristiks tema lapselapse. Preester kostis vastuseks, et tegelikult peavad ikka vanemad olema need, kes oma lapsele ristimist paluvad, sest see on ju vanemate vastutus, et nad oma last usus kasvatavad. “Seda küll,” vastas vanaema, “aga nemad on väga hõivatud, kas ikka mina ei saaks kuidagi seda asja ära korraldada?” – “Või nii,” vastas vaimulik, “aga miks te üldse soovite, et teie lapselaps ristitaks?” – “Noh, mina olen ristitud ja minu vanemad olid ristitud, minu lapsed on ristitud ja nüüd soovin ma, et ka minu lapselaps ristitud saaks.” – “Ah soo,” nipsas preester ninakalt, “nii et kui teie vanemad oleks kurjategijad ja samuti ka teie ja teie lapsed, kas siis peaks ka teie lapselapsest saama tingimata kurjategija?” – “Aga armas preestrihärra, ma tahan ju ometi, et Jumal minu lapselast hoiab!” – “Ka sel juhul pean ma teile pettumuse valmistama,” teatas noor preester kasvava norimishimuga – “kui teie lapselaps peaks – hoidku Jumal selle eest – kohe pärast ristimist raskelt haigestuma, siis saaksite teie ju mind kohe kohtusse kaevata. Kuidas ma saaksin teile garanteerida, mil kombel arvab armas Jumal heaks teie lapselapse eest hoolt kanda – mina olen ainult preester, mitte Jumal ega suur nõid.”

Nüüd ei kannatanud vanaema enam välja ja ütles solvunult: “Ma näen, et te ei taha minu lapselast ristida; hästi, ma lähen hoopis luterlaste juurde – ma olen kuulnud, et nemad ei esita laste ristimisega seoses rumalaid küsimusi. Nägemist!” Ja vaevalt öelnud need sõnad, läinud ta oligi...

Armsad vennad ja õed, kumb antud kahekõne osapooltest käitus õigesti? Kas noor preester või vanaema? Tegelikult võib mõlema poole pealt terve rea vigu üles lugeda, ja ikkagi on mõlema käitumine samas ka mõistetav. Noor vikaar oli äsja lõpetanud seminari, kus talle oli südamele pandud, et laste ristimine pole mingi paljas kombetäitmine, vaid peale kauni rituaali ka konkreetne leping. Lapse vanemad peavad võtma vastutuse lapse kristliku kasvatuse eest ja sellest kohusest ka täiel määral aru saama.

Kõige rohkem ärritas ja provotseeris noort preestrit ilmselt aga vanaema läbinähtavalt leige ettekujutus ristimisest, nagu oleks see vaid komme, või lausa mingi nõiduse lausumine, mille kaudu saaks inimene Jumalat mõjutada. Muidugi ei soovinud ta vanaema lihtsalt kiusata, vaid üritas panna teda tunnistama, et ta pole meelde jätnud, mida omal ajal katekismuse tunnis õppis – muidu peaks ta ju mõistma, miks on ristimisel lapse oma vanemate roll nii tähtis. Noore vaimuliku arvates oleksid teoloogilised küsimused pidanud olema kõigi jaoks elu kõige tähtsamad asjad, ning tema nõudlikkus muutus viimaks lausa kohatuks. Teisalt on ju ka selge, et vanaema ei tahtnud midagi halba – tal polnud aimugi, et vaimuliku jutule minnes võidakse teda sundida äkki eksamit tegema asjade kohta, mida ta oli viimati õppinud nii kaua aega tagasi...

Üpris sarnase loo leiame ka tänasest evangeeliumist. Ka ülempreestrid ja rahvavanemad ei tahtnud alguses midagi halba, vaid üritasid leida Jeesuses endale liitlast. Ja see, kuidas Jeesus nendega ümber käis... ka seda võiks nimetada kohatuks.

Paljas tõde kõlab sageli solvanguna, sunnib vestluspartneri kaitsesse, nii et ta ei mõtlegi enam tõele, vaid ainult oma solvumistundele. Ja kuidas oleksidki need, kes pidasid end rahva ülemateks, saanud olla kindlad, et Jeesus ikka on see tõeline Messias. Olid ju hiljuti üles astunud valemessiad Teudas ja Juudas Galileast, kes tapeti ühes nende paljude poolehoidjatega (Ap 5,36-37).

Kuid sellest hoolimata võime öelda, et nii ülempreestrid kui rahvaülemad olid siiski liiga enesekesksed ja paindumatud. Nad tundsid ju põhjalikult oma pühakirja, ning oleksid pidanud alustuseks küsima selgitusi Jeesuse toodud näite asjaolude kohta. Kuulajaile ei antud ju teada, miks esimene poeg keeldus viinamäele minemast – võibolla oli ta haige, õnnetult armunud, või muu asja pärast kurb. Iga isa oleks ju samuti küsinud põhjendust, miks poeg ei soovi tööle minna. Ka sellest, mis juhtus teise pojaga, kes lubas aga ei läinud, pole midagi lähemat teada – võibolla kukkus tal härg kaevu või jäi sulane haigeks, võibolla ta lihtsalt unustas...

Jah, armsad õed ja vennad, tagantjärele tarkadena oskame me kahtlemata nii mõnegi keevalise noore preestri ja oma lapselast ristida paluva vanaemakese käitumise lahti harutada. Me suudame suurepäraselt leida üles mõlemapoolse süü – mida üks või teine saanuks paremini teha... kuid me ei saa teha etteheiteid Jeesusele. Kui me oleme lakanud otsimast tõde, siis kõlabki see tõde varsti meie kõrvus valusana ning seetõttu võibolla isegi solvavana. Aga Jumala kohtu ees ei saa me isegi teise kirikusse üle joosta – sest paraku usuvad luterlased samasse Jumalasse kui katoliiklasedki... Amen.